Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

Nr.92.585 van 24 januari 2001

A. 81.110/VI-14.827

In zake : **BOECKMANS** Jean-Yves,
chaussée de Wavre 2a, bus 12
1360 Perwijs,

tegen :

de Stad Waver,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Jean BOURTEMBOURG, advocaat,
Zwitserlandstraat 24
1060 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 16 november 1998 ingediende verzoekschrift waarbij Jean-Yves BOECKMANS, politieagent-brigadier, de nietigverklaring vordert van het besluit van 15 september 1998 van de gemeenteraad van de stad Waver, die hem bij wijze van tuchtstraf geschorst heeft gedurende drie maanden met inhouding van wedde;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van mevrouw DAGNELIE, eerste auditeur-afdelingshoofd bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 26 april 1999 waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memorie van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 12 december 2000, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 17 januari 2001;

Gehoord het verslag van de heer CLOSSET, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van Mr. DE RIEMACKER, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en van Mr. BOURTEMBOURG, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het andersluidend advies van mevrouw DAGNELIE, eerste auditeur-afdelingshoofd bij de Raad van State;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat op 29 september 1996 verzoeker een dienstwagen bestuurde waarvan het gedeelte rechts vooraan op een rotonde een borduur geraakt heeft, hetgeen schade veroorzaakt heeft aan het rechter voorwiel; dat hijzelf en zijn twee collega's Luc VAN WIELE en Sylvain LALOUX, die bij hem in het voertuig zaten op het ogenblik van het ongeluk, zodra ze terug op het politiecommissariaat waren, aan inspecteur MANDELAIRE uiteengezet hebben dat de feiten zich hebben voorgedaan toen zij een verdachte motorrijder achtervolgden en dat zij op een bijzonder gladde wegbedekking reden; dat verzoeker een verslag heeft opgesteld, dat de dag nadien overgelegd is aan commissaris J. DENIS, maar niet aan de burgemeester; dat naar aanleiding van een inlichting die op 30 september 1996 aan de korpschef van de politie gericht was door een inwoner uit de buurt, de heer MAMPAEY, die "het bijzonder gevaarlijke rijgedrag" betreurde van de chauffeur van het politievoertuig, commissaris DENIS en vervolgens ook de korpschef zelf verzoeker lieten verhoren, die op 7 oktober 1996, net als zijn betrokken collega's, erkend heeft de uitleg volgens welke zij een verdachte motorrijder achtervolgden op het ogenblik van de feiten, te hebben verzonnen; dat de hoofdcommissaris van politie evenwel geen verslag heeft opgesteld, noch een voorstel tot sanctie heeft gedaan naar aanleiding van die feiten; dat in een nota die op 14 mei 1998 is opgesteld over de werking van het politiecommissariaat, een onderhoud tussen de burgemeester en de hoofdcommissaris werd weergegeven, tijdens hetwelk laatstgenoemde herinnerde aan het voornoemde ongeluk met het politievoertuig en verklaarde dat hij in het bezit was van de verklaringen van de betrokken agenten, die erkend hadden een leugenachtige versie gegeven te hebben

van dat ongeluk, maar dat hij niet vond dat het nodig was om een "tuchtverhoor" voor te stellen omdat hij "een afweging had gemaakt tussen die vijftien- tot twintigduizend frank schade en de loopbaan van drie jonge kerels"; dat de burgemeester op 17 juni 1998 verzoeker heeft opgeroepen om te verschijnen voor de gemeenteraad om er gehoord te worden op 7 juli 1998; dat dat verhoor op die datum heeft plaatsgevonden; dat de gemeenteraad op 15 september 1998 het bestreden besluit genomen heeft waarbij verzoeker bij wijze van tuchtstraf geschorst wordt gedurende drie maanden met inhouding van wedde; dat dat besluit ter kennis van verzoeker is gebracht bij een ter post aangetekend schrijven d.d. 18 september 1998;

Overwegende dat een middel, het eerste van het verzoekschrift, "ontleend wordt aan schending van de artikelen 171bis, 172 en 307 (lees 317) van de gemeentewet", doordat op de dag dat het bestreden besluit genomen is, de feiten verjaard waren en geen aanleiding meer konden geven tot enige tuchtstraf; dat verzoeker de bewering van de burgemeester en van de gemeenteraad betwist, volgens welke de politiecommissaris de tuchtrechtelijke overheid niet vóór 17 mei 1998 zou hebben ingelicht over de voornoemde feiten; dat hij immers opmerkt dat volgens artikel 171bis, tweede en derde lid, van de nieuwe gemeentewet de korpschef ertoe gehouden is de burgemeester op de hoogte brengen van al wat betrekking heeft op het politiekorps, dat volgens artikel 172, § 2, vierde lid, van dezelfde wet, dezelfde korpschef ertoe gehouden is de burgemeester maandelijks te rapporteren en hem inzonderheid kennis te geven van de klachten omtrent dat korps, en dat krachtens artikel 171bis voorts de burgemeester belast is met het toezicht op de leden van het politiekorps; dat volgens hem daaruit voortvloeit dat de "politiecommissaris van de stad Waver (...) de burgemeester noodzakelijkerwijs op de hoogte heeft moeten brengen (...) van het administratief proces-verbaal van 7 oktober 1996 waarin de verklaring vervat lag die door verzoeker is gedaan"; dat hij daaruit besluit dat de vervolgingen, die pas op 17 juni 1998 zijn ingesteld te laat komen, aangezien ze zijn ingesteld meer dan zes maanden na de datum waarop de tuchtrechtelijke overheid kennis genomen heeft van de feiten;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat volgens artikel 317 van de nieuwe gemeentewet de feiten pas verjaard zijn als ze door de "tuchtoverheid" gekend zijn sedert meer dan zes maanden, dat deze overheid in casu hetzij de burgemeester, hetzij de gemeenteraad was en dat "uit het dossier op onbetwistbare wijze blijkt dat de burgemeester pas op 14 mei 1998 (...) voor het eerst over het ongeluk heeft horen praten (...) of op zijn minst over de omstandigheid dat daarbij valse verklaringen zijn afgelegd door politieagenten, onder wie ook

verzoeker, die het voertuig bestuurde"; dat volgens haar dus pas vanaf deze datum van 14 mei 1998 de verjaringstermijn van zes maanden berekend moet worden waarin voorzien wordt door artikel 317 van de nieuwe gemeentewet; dat zij daaraan toevoegt dat de omstandigheid dat de politiecommissaris verplicht was om de burgemeester in te lichten en dit niet gedaan heeft "van generlei invloed is op de datum waarop de tuchtoverheid daadwerkelijk kennis gekregen heeft van de feiten, welke datum op zich de aanvangsdatum vormt van de verjaringstermijn in tuchtzaken, met toepassing van het voornoemde artikel 317";

Overwegende dat verzoeker daarop antwoordt dat de politiecommissaris een tuchtoverheid is in de zin van artikel 317 van de nieuwe gemeentewet, aangezien het zijn taak is om de vervolgingen in te stellen, daar de burgemeester op basis van zijn verslag de feiten bestraft of het geval voorlegt aan de gemeenteraad; dat hij benadrukt dat in casu de burgemeester overigens de commissaris verweten heeft de tuchtrechtelijke vervolgingen niet te hebben ingesteld; dat verzoeker daaruit besluit dat aangezien de commissaris geen tuchtrechtelijke vervolgingen heeft ingesteld binnen zes maanden die volgden op 7 oktober 1996, de handeling verjaard was toen de bestreden beslissing genomen is;

Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie betoogt dat het woord "tuchtoverheid", dat in de wet gebruikt wordt, inzonderheid in artikel 317 van de nieuwe gemeentewet, uitsluitend betrekking heeft op de overheid die bevoegd is om een straf uit te spreken, zijnde in casu de burgemeester of de gemeenteraad;

Overwegende dat volgens de bewoordingen van artikel 317, eerste lid, van de nieuwe gemeentewet "de tuchtoverheid (...) geen tuchtrechtelijke vervolging meer (kan) instellen na verloop van een termijn van zes maanden na de vaststelling of de kennisname van de strafbare feiten";

Overwegende dat het woord "tuchtoverheid", dat gebruikt wordt in deze bepaling, betrekking heeft op de overheid die bevoegd is om tuchtrechtelijke vervolgingen in te stellen, welke die of een van die is welke krachtens de wet gerechtigd zijn om te bestraffen, dus om een straf uit te spreken;

Overwegende dat inzake tucht ten aanzien van politieagenten die geen commissaris zijn, artikel 292, § 1, van de nieuwe gemeentewet bepaalt dat de straffen hetzij door de burgemeester uitgesproken worden, die de bevoegdheid heeft om de tuchtstraffen waarschuwing, berisping, inhouding van wedde en schorsing

voor een termijn van ten hoogste één maand op te leggen, hetzij door de gemeenteraad, die onverschillig welke straf waarin door de wet voorzien is kan uitspreken; dat hoewel, volgens dezelfde bepaling, de straffen uitgesproken worden "op verslag van de korpschef", laatstgenoemde daarom nog niet de hoedanigheid van tuchtoverheid heeft; dat alleen de overheid die gerechtigd is om te straffen de bevoegdheid heeft om vervolgingen in te stellen; dat derhalve de omstandigheid dat die korpschef van de politie meer dan zes maanden voordien de strafbare feiten heeft vastgesteld of er kennis van genomen heeft en niet gemeend heeft, terwijl hij daartoe verplicht was, de overheid erover in te lichten die bevoegd was om de straf uit te spreken, de verjaringstermijn niet heeft kunnen doen ingaan; dat die omstandigheid integendeel de voornoemde overheid verhinderd heeft om kennis te nemen van de strafbare feiten en haar in de onmogelijkheid geplaatst heeft om vervolgingen in te stellen, de betrokkene te horen en te beslissen of er al dan niet grond was om een straf uit te spreken; dat de verjaring enkel ingeroepen zou kunnen worden in het geval waarbij die overheid op stellige wijze sedert meer dan zes maanden kennis gehad zou hebben van de feiten; dat dit in casu niet het geval was; dat het middel derhalve niet gegrond is; dat de debatten behoren te worden heropend teneinde de voortzetting van het onderzoek mogelijk te maken,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De debatten worden heropend.

Artikel 2.

Het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat wordt ermee belast een aanvullend verslag op te maken.

Artikel 3.

De beslissing over de kosten wordt in beraad gehouden.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op vierentwintig januari tweeduizend en één door :

de HH.	CLOSSET,	kamervoorzitter,
	HANSE,	staatsraad,
	LEWALLE,	staatsraad,
	HARMEL,	griffier.

De Griffier, **De Voorzitter,**

P. HARMEL. **Ch.-L. CLOSSET.**

**VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.**